

daglige Erhverv ved det nyttige Arbejde, derved mindst kunde have tjent 2½ Kr. om Dagen, bliver det 1½ Mill. Kr., som Befolkningen maa ofre om Aaret ud over, hvad der ofres hidtil. Og det er ogsaa en Sum, som jeg mener, at vi skulle tage Hensyn til.

Saa har man nogle formildende Omstændigheder, men hvis man ser nøjere til, gælde de ikke. Naar Talen er om de 42 Millioner, siger Regeringen saaledes: De 10 Millioner eller rettere de 10½ Million kunne vi jo komme til paa en nem Maade. Vi kunne realisere nogle af de Grunde, som Militæretaten ejer. Men lad os dog komme bort fra den Opfattelse, at Militæretaten ejer noget som helst her i vort Land. De Grunde, her er Tale om, Citadellet, Christianshavns Vold, Fredericia Fæstningsværker og lignende, benyttes af Militærvæsenet, men det er Statens Ejendele. Og lad os huske paa, at enten disse Grunde ligge der som Grunde, der kunne realiseres til en Pris, hvad Dag det skal være, eller de Penge ligge i Statskassen, kommer for saa vidt ud paa et. Det er Statens Penge, her er Tale om, og ikke noget som helst andet. Det kan ikke nytte, at man vil give os den Forestilling, at nu er Militærvæsenet paa en Gang blevet Velhaver her i Danmark, saa at Militærvæsenet skulde være blevet en Slags selvejende Institution. Ja, det var en anden Sag, hvis Militærvæsenet var i Stand til i det hele og store at udrede alle de Udgifter, her paakræves. Men det er saa langt fra Tilfældet. Derfor vil jeg gerne advare mod den Opfattelse, at det er noget, vi nemt slippe over, idet vi kunne sælge nogle af vore Grunde. Vi have ofte hørt om vore Herremænd, der blev forarmede, fordi de sagde: Skidt med de Udgifter, vi kunne blot sælge noget af Jorden. Det er akkurat det samme, man vil gøre her, blot sælge bort af vore Grunde, saa faar man Penge. Men det er Statskassen og Statens Ejendele, det gaar ud over.

Saa har man yderligere formildende Omstændigheder med Hensyn til den aarlige Stigning af Udgifterne. Man siger: Det paalægge vi i Form af en Formueskat paa dem, der have over 30,000 Kr. i Formue, og en Indkomstskat paa dem, der have over 4,000 Kr. i Indkomst om Aaret. Det lyder kønt, det lyder, som om Smaa-folk ikke faa nogen Ulejlighed af dette. De, som pleje at være saa ømme om Smaa-folks Interesser, behøve ikke at være saa

ømme om dem i denne Anledning, det er jo andre, der skulle udrede Pengene!

Maa jeg for det første sige hertil, at de 3 Mill., som de velhavende Mænds Fagforening her i Landet paatager sig i denne Anledning, forslaa saa urimelig lidt i Sammenligning med det, som Smaa-folk maa betale ved de forfærdelig uretfærdige Toldskatter, og derved skal dog det største Bidrag til dette Militærvæsen betales. Men dernæst vil jeg minde om, at da vi forhandlede om Skattelovene for en Del Aar siden — det er ikke af mine kæreste Minder —, udtalte Vilhelm Lassen, der senere blev Finansminister, med Hensyn til Statsindkomstskatten: Det er en god Skat. Kommer der engang Krav om Reformer, hvortil der skal bruges Penge, dreje vi bare en Omgang rundt og sætte den 1 pCt. op, saa have vi de Penge, vi behøve til gode og nyttige demokratiske Reforme til Gavn for Smaa-folk, thi al demokratisk Lovgivning gaar jo ud paa dette at gavne Smaa-folk, de store skulle nok hjælpe sig selv. Hvad vil man nu lave? Nu vil man have, at vi skulle beslaglægge en saadan Statsindkomstskat til Fordel for Militærvæsenet. Det er en helt anden Historie, og dersom man gør dette og bruger den Masse Penge, her er Tale om, til Militærvæsen, er der slaaet Bom for mange gode demokratiske Reformers Gennemførelse i en lang Fremtid, og det kunne vi ikke være tjente med. Derfor maa vi stadig fastholde Kravet om Nedgang i Militærudgifterne.

Jeg skal saa til Slut opholde mig et Øjeblik ved den højtærede Ministers Svingning. Han var jo sely inde paa Bekendelsen forleden Dag. Han udtalte, at det var rigtigt, at han for 3 Aar siden havde krævet rimelige Beparelser. Ja, det udtalte den ærede Minister, men han glemte i Fredags at anføre, at han føjede til, da han havde brugt denne Udtalelse: og det fastholde vi. Nu vide vi altsaa, hvad det vil sige, naar Ministeren fastholder noget, og derfor kan det være, at den højtærede Minister i dette Forhold ikke vil være saa staalsat, som det har ladet til i de allerførste Dage. Men naar den højtærede Minister har skiftet Anskuelse — og det indrømmede han aabent —, synes jeg, den højtærede Minister maatte have en Følelse af, at det kunde interessere os at faa Grunden til, at han har skiftet Anskuelse, at vide. Jeg kan nemlig ikke antage, at det, han forleden Dag skitsemæssigt angav, er den virkelige Grund. Dette, at han er kommen ind paa den samme Opfattelse